

РЕШЕНИЕ

№ 4695

гр. София, 08.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 10.06.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ирина Кюртева

**ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов
Красимира Проданова**

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **9865** по описа за **2021** година докладвано от съдия Красимира Проданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във връзка с чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от К. В. Ж., чрез адв. И. Р. от САК, срещу Решение от 14.07.2021 г. на Софийския районен съд, НО, 109 състав, постановено по НАХД № 3515/2021 г., с което е изменено Наказателно постановление № НП 00010/19.01.2021 г. на председателя на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество, с което на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2 500 лв. за нарушение на чл. 38, ал. 1, т. 2, вр. чл. 35, ал. 1, т. 2 от ЗПКОНПИ, като с решението размерът на глобата е намален на 1000 лв.

С жалбата се иска отмяна на въззивното решение и отмяна на процесното наказателно постановление, тъй като диспозитивът на решението не съответствал на мотивите изложените от съда мотиви. Претендират се разноски.

Ответникът, чрез юрк. Д. намира жалбата за неоснователна и моли решението да бъде оставено в сила. Претендира юрисконсултско възнаграждение, като прави възражение за прекомерност на претендираните от касатора разноски.

Представителя на СГП счита касационната жалба за основателна, а решението на СРС за неправилно.

Административен съд – София - град, XVII касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките

на касационната проверка, извършена съгласно чл.218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН и от надлежна страна, поради което е ДОПУСТИМА за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Софийски районен съд е установил от фактическа страна, че съгласно писмо вх. № ЦУ-01-9298/11.06.2020 г. от Началника на политическия кабинет на Министър-председателя на Република България според Заповед №КВ-263/01.06.2020г. на Министър-председателя на Република България касаторът Ж. е бил освободен като заместник-министър на околната среда и водите, считано от 01.06.2020 г. Същият е бил задържан под стража за периода от 29.05.2020 г. до 31.12.2020 г., според писмо от 13.01.2021 г. по пр.пр. № 20/2020 г. на Специализираната прокуратура

На 04.08.2020 г. в Дирекция „Публичен регистър“ на КПКОНПИ е извършена проверка на получените и вписани в регистрационните дневници декларации за имущество и интереси на лицата, които са задължени по ЗПКОНПИ да подават декларации за имущество и интереси в едномесечен срок от встъпването, съответно от освобождаването от длъжност. При проверката е установено, че касаторът Ж., не е подал декларация съгласно чл. 35, ал. 1, т. 2, във вр. с чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗПКОНПИ, а именно в едномесечен срок от датата на освобождаването му от длъжност заместник-министър на околната среда и водите, считано от 01.06.2020г., а именно до 01.07.2020г., както и до момента на съставяне на акт за установяване на административно нарушение №ПР-402 от 10.09.2020г. Прието е, че с изложеното е нарушена разпоредбата на чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗПКОНПИ, за което е съставен акт за установяване на административно нарушение №ПР-402 от 10.09.2020г. Въз основа на така съставения акт е издадено и процесното наказателно постановление.

С Решение от 14.07.2021 г., постановено по НАХД № 3515/2021 г. СРС е изменил процесното наказателно постановление, като е намалил размера на наложената с него глоба от 2 500 лв. на 1000 лв. Според мотивите на съда АУАН е съставен в нарушение на чл. 40, ал. 2 от ЗАНН, както и че не би могло да се вмени във вина на касатора неизпълнението на задължението по чл. 38, ал. 1, т. 3, във вр. с чл. 35, ал. 1, т. 2 от ЗПКОНПИ, поради което деянието, по начина, описан в наказателното постановление, не съставлява административно нарушение.

Така постановеното решение на СРС е недопустимо.

Съдът констатира, че в случая е налице вътрешно противоречие между мотивите на съда и постановения от него диспозитив. Това противоречие между мотиви и диспозитив води до недопустимост на съдебното решение и предпоставя обезсилването му, както и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на СРС. При новото разглеждане следва да се обърне внимание на мотивите, изложени в настоящото съдебно решение и да се постанови такова, при което е налице единство между мотиви и диспозитив. Наред с това, следва да се изложат конкретни и ясни мотиви относно това има ли извършено нарушение от страна на касатора, да се отговори на всички доводи в жалбата и да се постанови един съдебен акт,отговарящ на изискванията както за мотивираност на съдебните решения,така и за правилното приложение на материалния закон.

Съгласно чл. 414, ал. 1 НПК съдът, който е постановил влязлата в сила присъда или определение, се произнася по всички затруднения и съмнения, свързани с тълкуването

им. В конкретния случай не се касае за неяснота по отношение на формирания от съда диспозитив. Същият е ясен и недвусмислен, като съдът изменя процесното наказателно постановление, което е в неговите правомощия съгласно чл. 63 ЗАНН, поради което тълкуване не е необходимо. Същевременно обаче с така нареченото от въззивния съд тълкуване съдът е подменил волята си и е пререшил спора по същество. С постановяването на акт по същество спорът се счита за решен пред съответната инстанция и разглеждащият го съд не може да пререшава спора. Ако актът е неправилен, пътят за отстраняване на тази нередност е в инстанционния контрол, упражняван от горестоящите съдилища. СРС няма правомощие да пререшава вече решен от него спор, както е направил в случая с т.нар. тълкуване на съдебния си акт. Това по същество представлява подменяне на волята на съда. Ето защо, решението, предмет на касационна проверка се явява недопустимо тъй като от една страна е налице непреодолимо противоречие между мотиви и диспозитив на съдебния акт, а от друга страна съдът извън рамките на своите правомощия е пререшил правния спор, чрез приложение на института на тълкуването.

Делото следва да се върне на друг състав на СРС за ново произнасяне, при което следва да се постанови съдебен акт, отговарящ на изискванията както за мотивираност, така и за правилното приложение на материалния закон.

По отношение претенцията за присъждане на разноски, по този въпрос следва да се произнесе въззивния съд при новото разглеждане на делото, съобразно разпоредбата на чл. 226, ал. 3 АПК.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 3 от АПК, Административен съд – София - град, XVII касационен състав

Р Е Ш И :

ОБЕЗСИЛВА Решение от 14.07.2021 г. на Софийския районен съд, НО, 109 състав, постановено по НАХД № 3515/2021 г.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на Софийския районен съд.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.